

Arrest

**nr. 120 332 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en
schepenen**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 september 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 30 april 2013 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 4 juli 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/09/2012 werd in gediend door:

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen uit land van herkomst.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoeker geen voordeel zou hebben bij de vernietiging van deze beslissing. Hij stelt dat verzoeker zich bevindt in een illegale verblijfsituatie en dat een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich meebrengt voor deze verblijfssituatie. Hij is van oordeel dat de illegale verblijfssituatie afdoende blijkt uit het administratief dossier, niet wordt betwist door verzoeker en impliciet doch zeker voortvloeit uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hij merkt ook op dat hij ingevolge artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ertoe verplicht zal zijn om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker te betekenen.

Het enkele gegeven dat een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen wijziging tot gevolg heeft voor de verblijfssituatie, volstaat nog niet om verzoeker het belang te ontzeggen bij het beroep in zoverre dit betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dringt zich ook op dat verzoeker, in een tweede middel, de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en dit omdat geen enkele motivering wordt gegeven betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder dient ook te worden benadrukt dat de vaststelling dat een verblijfsaanvraag dient te worden afgewezen, niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Verweerder stelt dat hij bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, zoals deze blijkt uit het administratief dossier en volgens hem niet wordt betwist door verzoeker – niet anders vermag dan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, doch de vaststelling dringt zich op dat het thans ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten geenszins aangeeft te zijn genomen in toepassing van deze wetsbepaling, laat staan in toepassing van welke concrete bepaling vervat in deze wetsbepaling. Hierbij dringt ook de vaststelling zich op dat de burgemeester, op grond van artikel 11 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2009), enkel delegatie van bevoegdheid is verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook geenszins worden vastgesteld dat verweerder in deze situatie niet anders vermag dan over te gaan tot een identieke beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat staan dat met zekerheid blijkt dat hij hiertoe de vereiste bevoegdheid heeft. Er blijkt niet dat verzoeker het vereiste belang kan worden ontzegd bij een behandeling van voormelde door hem opgeworpen grief en

bij uitbreiding bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

2.2. Verweerder betwist verder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van het fair play-beginsel.

Na een weergave van de ingeroepen wettelijke bepalingen, stelt hij als volgt:

“[...] Verzoeker heeft op 11.12.2012 de vereiste stukken afgegeven op de gemeente (STUK 4).

De medewerk(s)ter van de gemeente heeft de inventaris van de neergelegde stukken afgestempeld voor ontvangst.

Verwerende partij kan bijgevolg niet betwisten dat verzoeker stukken heeft overgelegd op 11.12.2012.

I.p.v. de aanvraag over te maken aan de DVZ Brussel heeft de Burgemeester de aanvraag onterecht zelf behandeld en afgewezen.

Bovendien was de laatste nuttige dag om een beslissing te treffen 11.03.2013, zodat de beslissing is genomen BUITEN de termijn van 6 maanden. [...]”

3.1.2.1. Verzoeker geeft allereerst aan dat hij op 11 december 2012, binnen de gestelde termijn van drie maanden, de vereiste stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft voorgelegd op de gemeente. Hij betoogt dat zijn aanvraag aldus diende te worden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel en de burgemeester van de stad Antwerpen de aanvraag onterecht zelf heeft behandeld en afgewezen.

Artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit stelt verder:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoeker verwijst verder nog naar het artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 september 2012 een aanvraag indiende om in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Verzoeker beriep zich aldus op artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en § 4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Overeenkomstig artikel 52, § 2, 2° van het Vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet diende verzoeker – waarvan niet is betwist dat hij ouder is dan 21 jaar – ter staving van zijn aanvraag onder meer stukken voor te leggen op basis waarvan kan worden vastgesteld dat hij ten laste is van het te vervoegen familielid.

In casu weigerde de burgemeester van de stad Antwerpen de aanvraag over te maken aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of diens gemachtigde omdat binnen de gestelde termijn van drie maanden niet alle overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit vereiste documenten werden overgemaakt, en met name geen stukken voorlagen van het ten laste zijn in het verleden en evenmin een attest van onvermogen in het land van herkomst.

Wat het voorleggen van bewijzen van het ten laste zijn betreft, kan worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "*ten laste*" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "*te hunnen laste zijn*" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg worden begrepen in het licht van deze rechtspraak. Aldus dienden *in casu* stukken voor te liggen die van aard zijn te kunnen aantonen dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag in de lidstaat van oorsprong of van herkomst was aangewezen op de noodzaak van materiële steun.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de stad Antwerpen bij het indienen van de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie op 12 september 2012 werd verzocht om binnen de drie maanden – en derhalve ten laatste op 11 december 2012 – volgende documenten voor te leggen: een attest van onvermogen in het land van herkomst, een

attest dat hij niet ten laste valt van het OCMW, het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg, een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, het bewijs van een ziektekostenverzekering in België voor de Belg en zijn familie en een bewijs dat verzoeker in het verleden ten laste was.

Verzoeker geeft aan op 11 december 2012 de vereiste stukken te hebben afgegeven op de gemeente. Hoewel uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoeker op voormelde datum stukken heeft overgemaakt, merkt de Raad op dat enkel volgende stukken werden voorgelegd: een verklaring van lidmaatschap bij de Christelijke Mutualiteit, een geregistreerd huurcontract en interimovereenkomsten van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat aldus stukken werden aangebracht aan de hand waarvan kan worden vastgesteld dat hij op het ogenblik van de aanvraag in de lidstaat van oorsprong of van herkomst was aangewezen op de noodzaak van materiële steun.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder, waar hij oordeelde dat binnen de gestelde termijn geen bewijzen werden voorgelegd op basis waarvan in een latere fase kan worden vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde dat hij ten laste is van het te vervoegen gezinslid, de hem in artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit toegekende bevoegdheid heeft overschreden of deze wettelijke bepaling heeft miskend.

3.1.2.2. Daarnaast betoogt verzoeker dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen buiten de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene beslissingstermijn van zes maanden.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de bestreden beslissingen niet werden genomen binnen de zes maanden na de aanvraag. De aanvraag dateert immers van 12 september 2012, daar waar de bestreden beslissingen zijn genomen op 30 april 2013. Niettemin dient te worden opgemerkt dat voormelde bepaling aangeeft dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt erkend *“onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen”*. Overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit – waarnaar verzoeker lijkt te verwijzen – dient de verblijfskaart te worden afgegeven indien de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde het verblijfsrecht erkent of er geen beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling – en de hierin vervatte vervaltermijn – vindt evenwel enkel toepassing indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt en het gemeentebestuur vervolgens de aanvraag heeft overgemaakt aan de bevoegde staatssecretaris of diens gemachtigde. *In casu* dient te worden opgemerkt dat de burgemeester van de stad Antwerpen, overeenkomstig het hierboven reeds geciteerde artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, de aanvraag heeft geweigerd bij gebreke aan het voorleggen van alle vereiste documenten. Uit de tekst van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt geen vervaltermijn. Verzoeker weerlegt de motivering verder niet dat hij niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakte binnen de gestelde termijn van drie maanden. Nu de vervaltermijn voorzien in artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit *in casu* geen toepassing vindt, blijkt niet dat verweerder niet langer kon overgaan tot het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De aangevoerde schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden aangenomen ter nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.1.2.3. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan verder geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

3.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel als volgt toe:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tót weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. " (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd. [...]"

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen:

"[...] De verwerende partij merkt op dat de Burgemeester van de Stad Antwerpen geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bestreden beslissing werd bovendien afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoeker werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De Burgemeester van de Stad Antwerpen dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de Burgemeester uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd. gezien dit bevel noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, L'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger* il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement; étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigd maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd. "
(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de Burgemeester van de Stad Antwerpen dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

Verzoeker verwijst naar een arrest nr. 220.340 dd. 19.07.2012 van de Raad van State (dat een arrest nr. 64.084 dd. 28.06.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt), waarin zou zijn geoordeeld dat in een bijlage 20 nader dient te worden gemotiveerd, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dergelijke verwijzing is niet dienstig. Dit arrest heeft betrekking op een bestuurlijke beslissing genomen op 3 maart 2011. In het arrest zelf wordt door de Raad van State benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet vermog om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen zonder nadere motivering omdat uit art. 7 Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid zou voortvloeien voor de gemachtigde van de Staatssecretaris. De Raad van State oordeelt in die zin:

"Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt;

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. [...] Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. [...] Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7. eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. "

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inmiddels echter gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
[...]

Bijgevolg beschikt het bestuur met meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd. kan de Burgemeester van de Stad Antwerpen dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90 594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de Burgemeester van de Stad Antwerpen in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

Terwijl evenmin kan worden voorgehouden dat het niet duidelijk zou zijn in toepassing van welk lid van art. 7 Vreemdelingenwet werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing houdende weigering van verblijf aan verzoekster werd betekend.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft zodat het bevel - impliciet doch zeker - verwijst naar art. 7 eerste lid, 1 ° en 2° Vreemdelingenwet.

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde. laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters kritiek met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende weigering tót verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekster werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekster, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 20 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

[...]

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, waardoor de de vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, geen uitstaans houdt met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten"

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende weigering van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft, nu haar het verblijf werd geweigerd.

De verwerende partij verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

*"Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :
« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »*

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition : qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification : que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué. "

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend. "

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou omvatten de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest. "

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte - instrumentum;" (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

"Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781,24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694,19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvatten van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen. " (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)

Het middel faalt in rechte. [...]"

3.2.3.1. De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling tijdig de vereiste documenten heeft overgemaakt op basis waarvan in een volgende fase kan worden vastgesteld dat is voldaan aan de gestelde voorwaarden. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is, dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling heeft nagelaten alle vereiste stavingstukken tijdig over te maken waardoor zijn aanvraag dient te worden afgewezen, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven.

Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling binnen de gestelde termijn niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, kan hij overeenkomstig artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten geven. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. *In casu* kan het zelfs – nu, zoals reeds opgemerkt, verweerder gelet op artikel 11 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 enkel delegatie van bevoegdheid werd verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet – enkel in toepassing van deze laatste bepaling worden afgegeven. Aldus dient verweerder, nadat hij de verblijfsaanvraag weigert, aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet zich bevindt in de situatie waarin deze laatste wetsbepaling toepassing vindt. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan op haar beurt als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een

bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*", eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit – volgens dewelke het gemeentebestuur wanneer hij het recht op verblijf weigert omdat de vereiste documenten niet zijn overgemaakt, de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat – enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185).

3.2.3.2. Verzoeker voert met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat verweerder de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoeker niet legaal in het Rijk verblijft.

Zelfs indien dient te worden aangenomen dat verweerder enkel bevoegd is om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die voorziet in een gebonden bevoegdheid, dient verweerder de formele motiveringsplicht te respecteren. Volgens artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit bestaat er geen verplichting tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg diende verweerder aan te geven waarom hij van oordeel is dat verzoeker zich bevindt in een situatie waarin wel grond is tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Door geen enkele motivering op dit punt te voorzien kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder binnen de hem toegekende bevoegdheden tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gebleven. Hiertoe kan worden verwezen naar het gestelde in de nota met opmerkingen dat op impliciete doch noodzakelijke wijze blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Indien zou dienen te worden aangenomen dat verweerder overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan enkel worden vastgesteld dat hij hiertoe geen bevoegdheid had. De Raad benadrukt dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, arrest nr. 200.807). Het gegeven dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite.

De Raad kan in het aangehaalde artikel 7 van de Vreemdelingenwet ook geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Verweerder verwijst verder nog naar een arrest van de Raad van State, doch er blijkt niet hij zich in huidige voorliggende zaak dienstig op deze rechtspraak kan beroepen. Het betreffende arrest betreft de motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM, hetgeen als dusdanig in huidige zaak niet aan de orde is. Er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de geciteerde rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De Raad stelt in voorliggende zaak verder vast dat, zoals verweerder in de nota met opmerkingen ook aangeeft, het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel nog niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

3.2.3.3. Het tweede middel is, in de aangegeven mate gegrond, gegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn moeder en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;”

3.3.2. In zoverre verzoeker refereert naar het recht om te huwen en melding maakt van enig privéleven in België dringt de vaststelling zich op dat op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker huwelijksplannen in België zou hebben en dat hij evenmin op concrete wijze duidt welk privéleven in België hij beschermd wil zien. Door slechts op algemene wijze melding te maken van een privéleven in België kan niet wordt vastgesteld dat verzoeker enig privéleven in België heeft opgebouwd, los van de relatie met zijn moeder, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

De opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM zal aldus worden bekeken in functie van het door verzoeker ingeroepen gezinsleven in België met zijn moeder. De Raad merkt in dit verband op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* brengt verzoeker geen elementen aan ter weerlegging van de motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat hij naliet stukken voor te leggen dat hij ten laste is van zijn moeder. Hij blijft volledig in gebreke elementen of stukken aan te brengen waaruit kan blijken dat er tussen hem en zijn moeder sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Er dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker geen gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, aantoot.

Zelfs indien alsnog enig privé- en/of gezinsleven dient te worden aangenomen, dringt in ieder geval de vaststelling zich op dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat verweerder een op hem uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting heeft miskend of dat de bestreden beslissingen een niet-gerechvaardigde inmenging uitmaken in dit eventuele privé- of gezinsleven. Er dient immers te worden aangenomen dat de eventuele niet-eerbiediging van het privé- of gezinsleven, of inmenging hierin, is voorzien in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat een privé- of gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die hem verhinderen een privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). Verzoeker geeft op geen enkele wijze aan waarom het verderzetten van zijn gezinsleven met zijn moeder in zijn land van herkomst of elders niet mogelijk zou zijn. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). De bestreden beslissingen hebben verder niet tot gevolg dat enig bestaand verblijfsrecht aan verzoeker wordt ontnomen en houden geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te

verblijven. Verzoeker maakt daarnaast ook geenszins aannemelijk dat de bedoeling van verweerder hierin ligt hem “*de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren*”. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt op gemotiveerde wijze aangegeven waarom de door verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van familielid van een Belg wordt afgewezen. Deze motivering wordt door verzoeker niet weerlegt. Er blijkt geenszins, en verzoeker gaat hier verder ook niet concreet op in, dat het doel van verweerder erin zou bestaan om hem eender welk verblijfsrecht te weigeren.

Verzoeker betreft de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad van State verder op geen enkele wijze op zijn concrete zaak, zodat niet blijkt dat hij zich hier dienstig op kan beroepen.

Onder deze omstandigheden kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangevoerd. Wel werd een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2.

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 april 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS